

Українська Православна Церква

Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

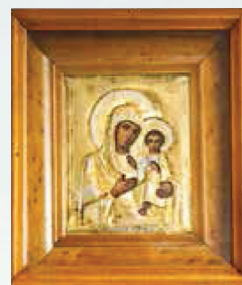
м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Царське Село

Храм відкритий щоденно
з 10:00 до 19:00

 Інформацію про розклад богослужінь та новини парафії можна знайти на сайті kupol.org.ua та в мережі FACEBOOK

За інформацією звертайтеся за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33

Розклад богослужінь в храмі на честь ікони Богородиці "Помічниця в пологах":
• вівторок, п'ятниця о 14-00 – Молебень за здоров'я (передпологовий, післяпологовий)
• субота о 9-00 – Божественна літургія

Ікона Богородиці перебуває у вівтарі храму, її виносять щонеділі після літургії. Цю ікону благословив нашому храму протоієрей Георгій Єдлінський за 21 рік до його створення

Соціальні проекти нашого храму

ДИТЯЧИЙ КЛУБ «НЕДІЛЬНА ШКОЛА»

- Основи християнського віровчення. Закон Божий
- Декоративно-театральне мистецтво

Новий навчальний рік розпочнеться у вересні
Запис та інформація за тел.: (044) 360 04 10

КЛУБ «ЗВ'ЯЗОК ПОКОЛІНЬ»

Індивідуальний графік

Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51
Володимир Павлович Бабчун (044) 286 28 07

ХРАМ НА ЧЕШТЬ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ
«ПОМІЧНИЦЯ В ПОЛОГАХ»
при київському міському пологовому будинку № 1
вул. Арсенальна, 5
(044) 360 04 10

ВСЕУКРАЇНСЬКА БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ
«МАМА І НЕМОВЛЯ» –
це перша організація, яка вирішує складні соціальні проблеми під патронатом Церкви

Видається з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира, Предстоятеля Української Православної Церкви

КУПОЛ

ЖУРНАЛ МОЄЇ СІМ'І

4 (21) 2013г.
kupol.org.ua

ТЕМА НОМЕРА:

Відродиться сім'я – відродиться й Україна!

Лучше зайти в храм
с непокрытой головой,
чем не зайти вовсе

ЦЕРКВА ЄДНАЄ СІМ'І:
Київський досвід

Життя у медіапросторі.
ХТО В ДОМІ ГОСПОДАР?

Бережіть життя для Щастя!

Літо в самому розпалі... Для більшості із нас це, перш за все, час відпусток. Але чому так мало щасливих облич? Чому «відпочиваючі», в основному, втомлені навіть на відпочинку? Чому так рідкісні вигуки: «Який я щасливий!» Багато людей продовжують похмуро обговорювати проблеми, тим самим гнівити Бога та знищувати себе. Справжній відпочинок – це «щастя». Тому для віруючої людини життя не життя, якщо немає храму. І це правильно.

А чи потрібен відпочинок без Бога? Чи потрібен такий відпочинок взагалі?! Ворог людського роду не спить, він вимагає від нас життя за принципом «хліба та видовищ», а думки про нашого Творця відходять на задній план. Але ж це не відпочинок – це зло для тіла та душі. Зло, яке спустошує та руйнує нашу безсмертну душу і не дає сили тілу. Адже наш Творець – є спокій, мир, життя!!!

Пізнавати Бога можна через подорожі, зустрічі із близькими та рідними. Адже саме за цим ми їдемо на відпочинок. Пізнавайте висоти гір, глибини морів, безмежність пустель, тишу свого внутрішнього світу – і в тому бачте Творця.

І нехай відпустка подарує Вам тиху радість, душевний спокій та нові сили для спілкування з Богом. Набирайтесь сил для себе, для реалізації добра в нашому непростому світі. Радійте та дякуйте Богу! Відпочиваючи, бережіть життя для Щастя в родині!

*З любов'ю,
протоіерей Олег Мельничук*

4 ЦЕРКВА ЄДНАЄ СІМ'Ї: КИЇВСЬКИЙ ДОСВІД

«Родинний клуб» –
новий майданчик для спілкування між сім'ями

8 Протоіерей Олег Мельничук: ЛУЧШЕ ЗАЙТИ В ХРАМ С НЕПОКРЫТОЙ ГОЛОВОЙ, ЧЕМ НЕ ЗАЙТИ ВО ВСЕ

О взаимоотношениях человека
и церкви в современном мире

12 Нация без будущего?!

До 2050 года население в Украине
может сократиться на 25%?

15 Відповіді священника

Запитання, які стосуються Таїнства Вінчання

16 14 февраля или 8 июля: ТРИ ВОПРОСА К ХРИСТИАНИНУ

Почему почти забыт православный праздник –
День Петра и Февронии

18 Кто в доме gospodar?

Як ЗМІ влізають у наші голови,
підважуючи основи сім'ї

20 КПД возродит христианский диалог

Создан дискуссионный клуб
для обсуждения актуальных вопросов
православия

22 Свято-Георгіївський храм. СТОРИЧНИЙ ЮВІЛЕЙ КОЗАЦЬКОГО ХРАМУ

Дорогі наші читачі!
Ми раді вас вітати на сторінках оновленого «Купола»! Нам два роки і ми вирости. Настав час переходити на новий, вищий рівень. Ми залишилися таким же сімейним журналом, як і раніше, але наш погляд став глобальнішим та об'ємнішим. Нас стали чути, і ми стали бажані для читачів не лише Печерська, а й усього Києва. В оновленому журналі ми будемо говорити не лише про сімейні питання, а й піднінемо такі важливі питання, як стан демографії, роль православ'я у сучасному суспільстві. Приділимо увагу телебаченню та сучасній сім'ї в українському суспільстві. Адже родина, стоїть сьогодні перед особливими викликами. Диявол намагається зруйнувати сім'ю, примусивши нас звикнути до зла, як до норми. На всі питання, які вас хвилюють ми будемо відповідати у постійній рубриці «Духовна приймальня», жодного запитання не залишиться без відповіді. Будемо разом із вами пізнавати себе та шукати дорогу до Щастя, до нашого Творця! Будемо вчитися берегти себе для наших родин, для спілкування із Богом, для Щастя!

Дякуємо родині Українських
за допомогу у виданні журналу

Головний редактор:

протоіерей Олег Мельничук

Відповідальний редактор:

Олексій Біловол

Над номером працювали:

Ольга Романчук, Ольга Михайлова,
Оксана Фартак, Олексій Біловол,
Володимир Ніколаєв

Дизайн та верстка:

Олеся Стеценко, Олена Назарова

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10,
e-mail: office@kupol.org.ua
http://www.kupol.org.ua
Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011

Друк: ТОВ «СІТІ КИЇВ ПРИНТ»

Наклад: 15 000 прим.

ЦЕРКВА ЄДНАЄ СІМ'Ю:

КИЇВСЬКИЙ ДОСВІД

▲ Дні, проведені у «Родинному клубі», назавжди залишаться приємними спогадами

У рамках «Родинного клубу», організованого за ініціативи голови відділу у справах сім'ї Київської єпархії протоієрея Олега Мельничука, у благочиннях столиці минулого місяця відбувалися різноманітні заходи, присвячені сім'ї.

Більше 100 багатодітних родин Києва, мабуть вперше, об'єдналися для вирішення нагальних питань, для відновлення справжнього діалогу про вічні – сімейні – цінності.

Відкрили програму травневих заходів «Родинного клубу» у Голосіївському благочинні. Символічно, що саме в день Світлої седмиці, день пам'яті вчм. Георгія Побідоносця після пізньої літургії і пасхального хресного ходу настоятель Вознесенського храму прот. Павло Кирилов звернувся з проповіддю до парафіян і запрошених сімей з дітьми. Освітивши передумови створення Київського сімейного клубу, о. Павло докладно виклав концепцію і закликав до підтримки і активної участі.

Сферу сімейних відносин можна порівняти із кришталевою чашею, наповненою любов'ю та терпінням, повагою та смиренністю, лагідністю та послухом, яку підтримують всі члени сім'ї по мірі своїх сил. І той, хто послаблює сім'ю заради сьогочасної вигоди чи уявної «європейськості», руйнує державу.

«Якщо храм – місце особливої присутності Божої, то сім'я – це мала церква, підставою для якої є взаємна любов і повага. В ідеалі, у православної родині дотримується ієрархія – Бог, чоловік, дружина і діти. Відповідальність один за одного і самодостатність, виховання дітей у православної вірі та добрий особистий приклад, турбота про старших членів сім'ї та дбайливе ставлення до традицій – все це повинно бути природним і необхідним, – сказав під час промови отець Павло. – Але це тільки в ідеалі – зараз ми спостерігаємо прямо протилежні процеси в нашому суспільстві. Держава не піклується повною мірою про зміцнення сім'ї, пропагуються ідеї, які руйнують сімейний уклад, уявні «свободи» розбещують молоде покоління. Звідси з'являються матері-одиначки, дітси-сироти при живих батьках. А чого варто терпиме ставлення до так званих секс-меншин? Сім'я занадто серйозна річ, щоб з нею жартувати і грати. Це фундамент, на якому стоїть наша країна»

«Тому необхідно заохочувати молодих людей до створення міцних сімей, надавати моральну і матеріальну підтримку, піклуватися про їх тілесне та духовне здоров'я, вчити захищати свої законні права, оберігати сім'ю, пояснювати права і обов'язки подружжя, розповідати про позитивний досвід успішних православних сімей», – зауважив настоятель.

Засідання пройшло в емоційному, але конструктивному форматі. Ніхто не залишився осторонь. Захід об'єднав серця одразу 36 родин. Причому, серед цих родин, дві – мають по 8 дітей, шість – по 5 дітей і десять родин – по 4 дитини.

Особливо запам'яталися виступи сімей Корольових, Симонович, Бондаренко, які поділилися своїми досягненнями та розповіли, як вирішують поточні проблеми. Члени клубу були урочисто нагороджені грамотами і великодніми подарунками.

Приємно здивували і дитячі групи, молодша з яких підготувала театральну постановку казки-привітання. А старша – подарувала цілий святковий концерт. Після вистави, як завжди, усі бажаючі мали змогу порадувати гостей своїми талантами.

Не забули і про старше покоління – ветеранів Великої вітчизняної війни. При просвітницькому центрі «Троїцький», під керівництвом директора Хавченко Олени Володимирівни, учні організували пам'ятний вечір «Давним-давно була війна», присвячений пам'яті героїв Дня Перемоги.

У Дніпровському благочинні, наслідуючи добрий приклад Голосіївського благочиння, також організували урочистості з нагоди святкування пам'яті вчм. Георгія Побідоносця. У день вшанування небесного покровителя православного воїнства сім'ї військовослужбовців були нагороджені грамотами «Родинного клубу».

Не менш святковим був настрій у Оболонському благочинні...

Символічно дебютував «Родинний клуб» і в Деснянському благочинні. Зокрема при храмі

▲ Дитяча безпосередність вразила навіть найбільш консервативних представників церкви

свв. мчч. Адріана і Наталії відкрився клуб особливо символічно. Перше ознайомлювальне засідання відбулося в день пам'яті свв. дружин-мироносиць після Божественної літургії в одному з класів недільної школи. Очолив «Сімейний клуб» клірик храму ієрей Ігор Кам'яний. На зустрічі з багатодітними сім'ями він розповів про подальшу діяльність клубу і закликав присутніх брати активну участь у цій програмі.

«Головне завдання цієї програми – це популяризація сімейних цінностей. Сьогодні – наша перша ознайомча зустріч. Ми ближче познайомилися із багатодітними родинами приходу, привітали один одного з Великоднем. І, звичайно, раді повідомити, що при нашому храмі починає діяти така програма для багатодітних сімей. В рамках якої ми повинні, по-перше, пропагувати сімейний спосіб життя, по-друге, у форматі цього сімейного клубу багатодітні матері та батьки зможуть зустрічатися, спілкуватися, ділитися своїми проблемами, досвідом і, звичайно, будувати міцні дружні відносини між сім'ями, а також отримувати духовну допомогу», – повідомив отець Ігор. →

Грамота Київського єпархіального відділу у справах сім'ї як нагорода за вірність сімейним цінностям

Парафіяни з захопленням сприйняли цю ідею. «Ні держава, ні соціальні служби не приділяють тієї уваги, яка необхідна багатодітній родині: у плані соціальної підтримки, психологічної, а якщо потрібно, й матеріальної. Все це декларують на папері, але фактично ніякої участі ніхто ніде не здійснює. А моральна підтримка потрібна хоча б у тому напрямку, що багатодітна сім'я – це нормально і важливо для суспільства, – поділилась про наболіле Тетяна Пишна, мама трьох дітей. – Добре, що для дітей вже проводяться заняття, організовуються паломництва. І дуже нам радісно, що тепер є і «Сімейний клуб», де можна буде отримати підтримку та добру пораду для вирішення труднощів і проблем у сім'ях. Є багато речей, про які ми, батьки, не знаємо чи не розбираємося, та й вчитися завжди є чому. Також, хотілося б, щоб у «Родинному клубі» був і православний психолог, який би зміг давати практичні поради».

Перше засідання клубу при храмі свв. мчч. Адріана і Наталії стало посправжньому корисним для батьків, а на пам'ять главам багатодітних родин вручили подарунки та подякували за активну духовно-просвітницьку діяльність та вагомий внесок у розвиток сімейних цінностей.

А у Шевченківському благочинні діти учасників клубу багатодітних сімей та учні недільної школи після божественної Літургії привітали зі святом жінок-мироносиць своїх мам і наставниць недільної школи

подарунками зробленими власними руками.

На думку автора концепції і головного ідеолога «Родинного клубу» протоієрея Олега Мельничука, «Родинний клуб» – це майданчик для нового діалогу між церквою, як соціальною інституцією, і громадою. Тому необхідно пропагувати та лобювати цінності традиційної сім'ї, унеможливити маргіналізацію традиційної християнської родини.

«Сім'я, як один із найважливіших інститутів, віддзеркалює духовне та соціальне становище сучасного суспільства. Реалізація основних функцій сім'ї ускладнюється поширенням безвідповідального батьківства, розлучень, соціального

Діти одержали величезне задоволення та відчули себе справжніми творцями

сирітства та інших асоціальних явищ. Усі ці негативні прояви є наслідком неналежного виконання сім'єю як соціальним інститутом своєї основної функції, а саме: виховання дітей і формування цінностей майбутнього покоління, – вважає отець Олег. – Але, попри явні ознаки кризи інституту сім'ї, цінність сім'ї та довіра до неї в суспільній свідомості досі залишаються стабільно високими. Сім'я, сімейні стосунки досі мають найвищий пріоритет в українській громаді».

Головне пам'ятати, що найважливішою складовою у зміцненні сім'ї є, була і залишається християнська мораль.

«Нажаль, сьогодні здебільшого втрачено піраміду цінностей: Бог – чоловік – жінка – діти. Так, сьогодні і вінчання перестає бути Таїнством, в якому народжується сім'я, а сприймається більшістю чимось на зразок певного ритуалу. І це в кращому випадку. «Жінки, коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік є голова жінки, як і Христос глава Церкви, і Він же Спаситель тіла. Але як Церква підкоряється Христу, так і жінки своїм чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву» (Еф., 5, 22-25)», – резюмує голова відділу у справах сім'ї Київської єпархії.

Прес-служба Київського єпархіального відділу у справах сім'ї

Християнські цінності завжди були основою української сім'ї

«КИЇВСЬКИЙ РОДИННИЙ КЛУБ»

Мета:

- ✓ створити на базі діючих парафій УПЦ активні діючі сімейні клуби (центри);
- ✓ об'єднати й мотивувати активних членів приходів для цілеспрямованого просування ними ідеї цінності й унікальності традиційної сім'ї, багатодітності, культури й традицій християнської родини.

Основні завдання:

- Створити майданчик для дискусій і навчання, що дозволить:
- ✓ обговорювати гострі питання щодо функціонування й збереження традиційної родини в сучасних культурних і політичних умовах (зокрема, вчитися протистояти агресивній державній політиці маскулінізації та розмивання соціальних і статевих ролей);
 - ✓ навчатися активно й аргументовано відстоювати позиції та цінності традиційної сім'ї в контексті сучасних загроз в соціальній та культурній сферах;
 - ✓ формувати навички й уміння відстоювати й просувати цінності і чесноти цнотливості, шлюбу, вірності, материнства, батьківства, ролі чоловіка й жінки;
 - ✓ просування моделі традиційної сім'ї: автономна, самодостатня, самостійна, відповідальна, дітна родина, стосунки в якій базуються на принципах моралі і любові (християнські цінності).

Модель традиційної сім'ї:

- ✓ ієрархія сім'ї: Бог, чоловік, жінка, діти;
- ✓ сімейні (християнські) цінності – любов, взаємоповага, підтримка, злагода, пошана;
- ✓ реєстрація подружніх стосунків – офіційний шлюб;
- ✓ народження двох, трьох і більше дітей;
- ✓ відповідальне батьківство;
- ✓ сімейні традиції;
- ✓ підтримка старших членів сім'ї (відповідальність дітей за батьків).

Напрями діяльності

- I. Проведення заходів, які дадуть змогу в повсякденному житті популяризувати сімейні цінності та відповідальне батьківство.
- II. Підготовка дітей та молоді до створення сім'ї.
- III. Профілактика сімейного неблагополуччя: надання допомоги батькам щодо налагодження сімейних стосунків, виховання дітей тощо.
- IV. Підтримка сімей, які опинилися у складних життєвих обставинах, запобігання ранньому соціальному сирітству, захист материнства та дитинства.
- V. Допомога батькам щодо налагодження сімейних стосунків, виховання дітей: консультації, розповсюдження інформаційних матеріалів, взаємодопомога.

Протоиерей Олег Мельничук:

ЛУЧШЕ ЗАЙТИ В ХРАМ С НЕПОКРЫТОЙ ГОЛОВОЙ, ЧЕМ НЕ ЗАЙТИ ВОВСЕ

Дух любви выше духа закона

Лучше зайти в храм с непокрытой головой, чем не зайти вовсе! В нашем храме человек должен почувствовать дух любви, а не закона. По закону намного легче жить, чем по любви, ведь любовь – это всепрощение, доброе отношение к тому, кто причинил тебе зло. Это сострадание греховному состоянию другого, молитва за него. Но самая высшая степень любви – не сострадательная, а сорадательная. Я радуюсь успеху вашего журнала, но молюсь за то, чтобы вы выдержали весь тот груз ответственности, который стоит за успехом. Быть публичным перед людьми намного проще, чем перед Богом.

На одном из телевизионных ток-шоу меня спросили, как отнесется церковь к женщине, которая была изнасилована, стала нечистой, и я ответил: если она придет ко мне, я ее обниму, поцелую и скажу, что ждал ее.

Я привык сам судить себя, осуждать себя и воспитывать в себе любовь и способность дарить. И своих помощников я учу работать в наших проектах на основе главного критерия – любви. А любовь помогает разрушать все негативное, в том числе и стереотипы. Когда я впервые пришел как проповедник в роддом, медсестры и роженицы спрашивали, не баптист ли я или католик.

ДЕВИЗ ЖИЗНИ:

**«Я ТОЙ ОСЕЛ, ЯКИЙ ХРИСТА ВІЗ
ДО ГРАДА БОЖОГО В СВЯТІЙ ЗЕМЛІ,
Я ТЕ ПЕРО, ЯКИМ ОКРЕСЛЮЄ ТВОРЕЦЬ
СВІЙ ПРОМИСЛ НА ЦІЙ ЗЕМЛІ»**

Протоиерей Олег (Олег Мельничук) – лицо духовное, протоиерей, представитель УПЦ при уполномоченном Президента Украины по правам ребенка дал интервью журналу «Публичные люди» вызвавшее немалый резонанс как в церковном, так и в светском обществе.

«Купол» предагает Вам наиболее сочные выдержки из нашумевшего материала, который по новому показал взаимоотношения человека и церкви в современном технологическом мире.

Церковь – это семья

В церкви есть все чего нет в миру, но в миру нет Христа. Один человек ищет в церкви Христа, другой – выискивает мирское. Он вправе выбирать. И универсальность церкви заключается как раз в том, что она соединяет в себе небо и землю. Например, чтобы выпустить журнал «Купол», нужно иметь деньги – это исключительно мирское дело. С другой стороны, в этом журнале идет речь о Боге. Значит, наша задача – конвертировать материальные средства в духовные. Священник должен знать, как использовать каждую гривну, чтобы она принесла пользу наибольшему количеству людей.

Конечно, нам помогают прихожане. Одна семья выпускает магниты на религиозную тематику, другая – закладки для учебников, третья – покупает ручки для воскресного детского клуба. Прихожане приносят вещи, подарки для центров матери и ребенка. Это настоящая жизнь, ведь церковь – это семья. Наша жизнь построена по принципу биологической семьи, в которой есть отец, мать дети и проблемы, знакомые по светской жизни. Недавно, например, с Божьей помощью и общими усилиями мы купили жилье для молодой мамы с ребенком, которая осталась без средств к существованию.

▲ Из допомогою Бога та добрих людей справу завершено: ключі від власного будинку отримали мама Аня та її син Максимко

Проекты от сердца разрушают стереотипы

Наши проекты призваны не только помочь людям именем Господа, но и избавить их от стереотипов относительно нашей Церкви. Хотя их у нас не так много – детский клуб «Воскре-

сная школа», ветеранский клуб «Связь поколений», молодежное социальное служение. Особое место среди всех социальных инициатив занимает служение в роддоме. В 2002 году впервые в Украине создали храм в честь иконы Богородицы «Помощница в родах» в стенах роддома. Он стал местом духовно-психологической помощи беременным женщинам, роженицам и персоналу. ➔

Дитячий куточок у храмі

Сначала это было мое ежедневное священническое служение, а потом была создана Всеукраинская благотворительная организация «Мама и немовля». Ее цель – предотвращение раннего социального сиротства, создание центров матери и ребенка. Этот проект преобразовался в одно из направлений государственной гуманитарной политики, и сегодня в Украине действуют уже 16 таких центров. Ведь интернатные заведения – пережиток прошлого, рассадник субъектов криминального права.

Наш скромный журнал «Купол» – тоже проект, но уже просветительский, миссионерский, в котором мы говорим о Боге как об источнике любви. Девиз нашего пастырского социального служения – «Берегите жизнь для Счастья». Эксклюзивно для «ПЛ» скажу: «Бог» и «Счастье» – синонимы, поэтому слово «Счастье» я всегда пишу с прописной буквы.

Теория малых дел

Если объединяться вокруг проблемы, а не вокруг конфессиональных убеждений, общество можно изменить к лучшему. Я говорил об этом не раз, в том числе на официальном уровне.

БОГ И СЧАСТЬЕ – СИНОНИМЫ, ПОЭТОМУ СЛОВО СЧАСТЬЕ Я ВСЕГДА ПИШУ С ПРОПИСНОЙ БУКВЫ

Все социологические исследования говорят о доверии к церкви. В сегодняшних условиях государство обязано взаимодействовать с религиозными организациями в деле социального служения. Никакие нормативные акты не способны изменить внутренние убеждения человека. Мы можем регламентировать кодексами отношения в социальной, политической, общественной сферах, но не в духовно-интимной жизни. Разумеется, государство не должно использовать церковь в корыст-

ных целях, сознательная, ответственная власть должна просить церковь помочь ей.

Я несу послушание главы Киевского епархиального отдела по вопросам семьи. Наше священноначалие понимает, что церковь должна быть социально активной, оставаясь носителем духовности. Замечу не только мнение иерархов тут имеет значение, но и возможно, в первую очередь, самих прихожан.

Многие из них, особенно люди старшего поколения, не готовы к изменениям, к демократизации церкви. Молодые люди поддерживают наши светские проекты. Формат клубной жизни – современная форма, в рамках которой можно и нужно проповедовать, говорить о Боге. Ведь во время богослужения мы разговариваем с Богом, а в клубной жизни друг с другом.

Предстоятель УПЦ Блаженнейший Митрополит Киевский и Всея Украины Владимир награждает протоиерея Олега Мельничука высшей церковной наградой – митрой

Встречи с молодежью

Господь воскрес для всех

Я люблю всех и стараюсь показывать разным чадом, что Господь воскрес для всех. Но у церкви есть временная и вечная миссия – быть на страже, отстаивая все то, что написано в Библии, не смешивая добро и зло. Самая большая проблема в этих вопросах – то, что мы привыкаем ко злу, привыкаем черное называть белым, а в результате окончательно привыкнем к дьявольской цепочке разложения общества, неестественное станем называть естественным.

ОБЩЕСТВО ДОЛЖНО БЛАГОДАРИТЬ ЦЕРКОВЬ ЗА ЕЕ КОНСЕРВАТИЗМ»

И грань здесь очень тонкая. Кое-где общество зашло уже слишком далеко. Скажем в Париже полицейский может сделать замечание мужчине в футболке

с изображением всего-навсего полной семьи – мать, отец и двоих детей. Мотивация – ущемление прав однополых семей. Миссия церкви сдерживающая и направляющая, она маяк на который все должны ориентироваться. Общество должно благодарить церковь за ее консерватизм.

Задача священника – борьба за души верующих

Во время проповеди я говорю с прихожанами четыре раза: перед литургией – объясняю, о чем сегодня пойдет речь; второй раз после Евангелия, размышляю вслух по теме прочитанного отрывка из Священного Писания; третий раз – когда прихожу на исповедь, на покаяние; последний раз – после службы. Все сказанное на церковно-славянском языке, я по-

вторю на русском или украинском. Главная цель этой практики следующая: слова, сказанные Господом, должны быть услышаны. Ведь любая притча актуальна и для семьи, и для корпораций...

Церковь должна оставаться вне политики. Любой политический проект – это борьба за власть; у священника должна быть одна борьба – за души верующих с собственными и чужими грехами. Но есть еще и послушание, и если священноначалие возложит послушание на священника быть в тех или иных светских проектах, в том числе политических – это допустимо. Такие исключения прописаны в решении Священного Синода. Священник несет послушание в органах центральной или местной власти с благословения священноначалия. Миссия, как по мне, одна – представлять интересы церкви в светской власти.

Печатается с разрешения редакции журнала «Публичные люди»

Нация без будущего?!

Демографическая картина Украины похожа на математический пример: «минус два, плюс один».

Если ситуация не изменится, то через 30 лет население нашей страны сократится почти четверть.

Семья не в чести

Традиционно. Уровень браков среди украинцев всегда был достаточно высок. К примеру, за 2000 – 2010 гг. в стране образовалось свыше 300 тыс. семей. Но в последние годы эта тенденция стала меняться, причем далеко не в лучшую сторону. Так, после небольшого роста в 2000-х годах, количество вновь созданных семей стало уменьшаться. Если в 2008 г. было зарегистрировано 7 браков на 1 000 человек, то в 2010 г. данный показатель составил всего – 6,7.

Показательно. Налицо тенденция – изменения в распределении браков по возрасту.

Увеличивается доля браков, заключенных после 30 лет. В 2002 г. доля тридцатилетних мужчин от

общего количества брака составила 12,7%, а в 2009 г. – уже 18,0%.

По данным Института экономики НАН Украины, доля браков женщин в возрасте до 20 лет начала уменьшаться с 1989 г. В 2000 г. она уже снизилась на 21,6%. При этом возраст вступления в брак увеличился с 23,9 года до 25,3 у мужчин и с 21,9 года до 22, 8 у женщин. К 2009 г. средний возраст вступления в брак у мужчин составил 26,5 года, у женщин 23,9 года.

УМЕНЬШАЕТСЯ ДОЛЯ РАННИХ БРАКОВ – ЕСЛИ В 2002 г. 12,9% ЗАРЕГИСТРИРОВАННЫХ БРАКОВ СОВЕРШАЛИСЬ С УЧАСТИЕМ НЕВЕСТ В ВОЗРАСТЕ ДО 19 ЛЕТ, ТО В 2009 г. ИХ КОЛИЧЕСТВО СОСТАВЛЯЛО 7,4%

Дети вне брака

Стоит отметить, что, по материалам переписи 2001 г., в незарегистрированном браке находилось 7% женатых мужчин и столько же женщин.

В 2008 г., по данным обследования «Семья и дети», уже 10% опрошенных не зарегистрировали официально свои отношения (10,4% мужчин и 9,4% женщин). В итоге можно констатировать, что каждая десятая супружеская чета официально не регистрирует свои отношения, а каждый пятый ребенок рожден вне зарегистрированного брака.

РОЖДЕНИЕ ДЕТЕЙ СТАЛО ДЛЯ МНОГИХ СЕМЕЙ СКОРЕЕ ИСКЛЮЧЕНИЕМ, ЧЕМ НОРМОЙ

На Западной Украине сохранилось традиционное, пусть и несколько консервативное, отношение к семье, традиционные ценности и институты: церковь, общество и государство. Они помогают решать многие проблемы в семьях.

Противоположная ситуация в восточных и центральных регионах. Так в Херсонской, Николаевской и Кировоградской уровень рождаемости вне брака за последние годы вырос на 30%. При этом соответствующие показатели на Западной Украине составляют всего – 6-8%.

Вымирающая нация!?

По словам руководителя отдела семейной политики и демографии Института развития семьи и молодежи Антонины Тарновской, Украина входит в пятерку

наиболее быстро вымирающих стран.

«До 2050 года население в Украине может сократиться на 25% – это третье место в мире. Это происходит по разным причинам. В Донецкой области, например, один из самых высоких показателей смертности. В Одесской области всегда наблюдается уменьшение населения. Но этот «минус» не очень большой – на фоне всей страны наибольшие потери населения наблюдаются в Кировоградской и Черниговской областях», – отметила Тарновская.

При этом смертность в индустриальных городах связана с инфраструктурными проблемами – медициной, сферой отдыха и обучением. «Если мы говорим о семье, то, по моему субъективному мнению, после разрушения государственной инфраструктуры, которая занималась

обеспечением семьи, новой адекватной инфраструктуры у нас не было создано», – отметила она.

Рождение детей стало для многих семей скорее исключением, чем нормой. Суммарный показатель рождаемости в Украине в 2010 г. составлял 1,44 ребенка на одну женщину детородного возраста. Увеличившись во второй половине 2000-х гг., этот показатель вновь начал снижаться с 2010 года. Так, количество новорожденных в 2009 г. составляло 512 525 человек, в 2010 г. – 497 689, а в январе-ноябре 2011 г. – 460 512.

Откровенно

В Верховной Раде состоялся круглый стол на тему: «Международные стандарты и пути усовершенствования отечественного законодательства в сфере защиты прав семьи», инициированный межфракционным депутатским объединением Верховной Рады Украины в поддержку канонической Православной Церкви и при поддержке Украинской Православной Церкви. →

▲ «Что Бог сочел, того человек да не различает» (Мтф. 19,6)

Круглый стол в Верховной Раде Украины на тему: «Международные стандарты отечественного законодательства в сфере защиты прав семьи»

Архиепископ Белоцерковский и Богуславский Августин, возглавляющий Синодальный отдел по связям с Вооруженными Силами, глава богословско-канонической комиссии при Священном Синоде позначил участие с позицией Канонической Церкви по данному вопросу, сформулированной в решении Архиерейского Собора.

«Согласно учению Церкви, семья является малой Церковью и именно в семье создается атмосфера, способствующая спасению ее членов. Именно по этой причине государство не имеет права вмешиваться в жизнь семьи. Недопустимо противопоставление прав детей правам родителей; сужение прав родителей за счёт детей. Если уж ребёнок знакомится со своими правами, то он должен знать и свои обязанности. Вмешательство чиновников в семью – губительно для нее».

Валентина Семенюк-Самсоненко, возглавляющая Всеукраинскую общественную организацию «Союз женщин Украины «За будущее детей» предложила выделить семью в самостоятельный субъект права.

Она отметила, что «ювенальная юстиция в западноевропейской обертке с ее рецидивами, которая навязывается Украине в качестве одного из условий ассоциации в ЕС, разрушает наши исконно исторические семейные ценности, а традиционная семья у славян всегда была основой общества». Также в ходе обсуждения темы прозвучало предложение «выделить семью в самостоятельный субъект права».

«ГОСУДАРСТВО – ЭТО СЕМЬЯ СЕМЕЙ, И ЕСЛИ УМЕРТВИТЬ ЕСТЕСТВЕННУЮ СЕМЬЮ ТОГДА И УКРАИНА УМРЕТ», – Олег Мельничук

Протоиерей Олег Мельничук отметил, что «украинская семья – это основа украинского государства».

«Если мы будем молчать, то технология дьявола нас разрушит таким образом, что мы будем через определенное время своим детям говорить, какой им пол выбирать, – сказал отец Олег. – Он хочет быть мальчиком или девочкой?! Почему я это говорю В 2002 г. в одном из эфиров я как-то заметил – технология дьявола совершенно проста. Его задача через механизмы, в том числе и государственные институты, создать такую ситуацию, чтобы общество привыкло ко злу».

По его словам, ключевая проблема заключается в том, что в обществе не обсуждают святость семьи. «Собственно о привычке мы говорили сегодня. Привыкли мы к однополым отношениям. Вышло 10 человек на Крещатик. А мы об этом выход говорили месяц до и месяц после. И не говорили о святости семьи. Кстати день семьи, согласно указу Президента, как раз 8 июля – в день Петра и Февронии. А мы об этом не говорим. Почему?!» – подчеркнул он, добавив, что одним из главных вызовов сегодня маргинализация христианской семьи.

Антонина Тарновская

Відповіді священника

У цей номер журналу ми відібрали ваші запитання, які стосуються Таїнства Вінчання, оскільки їх було найбільше, на інші запитання отець Олег дасть відповідь у наступному номері журналу.

Здравствуйте, отець Олег. У меня такой вопрос: обязательно ли нужно быть расписанными в ЗАГСе, чтобы обвенчаться?

(Ирина, Киев)

Ирина, спасибо за вопрос.

В наше время таинство Венчания совершается над теми, кто уже зарегистрировал гражданский брак, так как с момента отделения Церкви от государства церковный брак не имеет юридической силы.

Отец Олег, скажите, пожалуйста, что значит: «Оставит человек отца и мать, прилепится к жене своей; и будут одной плотью»?

(Игорь)

Спасибо, Игорь.

«Плоть» (древнеевр. басар) означает некое цельное существо, с едиными мыслями, чувствами... Прилепиться – значит, соединиться. В браке супруги действительно становятся одним существом: у них общие задачи, цели, мысли и чувства, общая жизнь. И это состояние, на такую жизнь есть благословение Божие. В этом и есть Счастье.

Добрый день, отец Олег. Есть ли дни когда нельзя проводить Венчание?

(Ольга и Владимир, Киев)

Благодарю Вас за вопрос.

Да, такие дни есть. Таинство Венчания не совершается в такие дни: в период Святков, от Рождества Христова – 7 января до Крещения – 19 января; в Неделю мясопустную и в течение сырной седмицы (масленицы); в течение Пасхальной (Светлой) седмицы; в течение всех четырех многодневных постов (Великий, Петров, Успенский, Рождественский); накануне великих праздников: обрезание Господне и память святителя Василия Великого – 14 января, Рождество Иоанна Предтечи – 7 июля, Святых первоверховных апостолов Петра и Павла – 12 июля, Усекновение главы Иоанна Предтечи – 11 сентября (и в сам день нельзя венчаться), Покров Пресвятой Богородицы – 14 октября; накануне двенадцатых праздников: Рождество Христово – 7 января, Крещение Господне – 19 января, Сретение Господне – 15 февраля, Благовещение Пресвятой Богородицы – 7 апреля, Вход

Господень в Иерусалим, Вознесение Господне, День Святой Троицы, Пятидесятница, Преображение Господне – 19 августа, Успение Пресвятой Богородицы – 28 августа, Рождество Пресвятой Богородицы – 21 сентября, Воздвижение Креста Господня – 27 сентября (и в сам день нельзя венчаться), Введение во храм Пресвятой Богородицы – 4 декабря, по вторникам, четвергам и субботам в течение всего года; накануне престольных праздников в храме, в котором будет совершаться Таинство.

Отче Олеже, ми з чоловіком прожили життя, але не були вінчані. Чи треба вінчатися після багатьох років спільного життя?

(Тетяна Миколаївна)

Церква з повагою ставиться до цивільного шлюбу. Але вважає його з духовної точки зору недовершеним. Церковний шлюб – це таїнство любові та єдності у Господі. Тому брати благословення для спільного життя ніколи не пізно. У Церкві існує спеціальний чин, який називається «Чин благословення подружжя», яке багато років прожили без церковного благословення». За своїм змістом, цей чин рівний Таїнству Вінчання, але не містить прохань та благословень, які належать молодим.

Тому, навіть маючи дітей та онуків, приходьте до храму Вінчатися!!!

Сьогодні багато шлюбів розпадається, серед них є й вінчані. Як Церква розвінчує такі пари?

(Світлана)

Церква вважає шлюб нерозривним таїнством любові між чоловіком і жінкою. «Те, що Бог з'єднав, не розлучає», – говорить Святе Письмо. Але трапляється, що шлюби розпадаються. І тоді Церква змушена констатувати факт відсутності шлюбу як таїнства любові. Право вирішувати це питання надано тільки архієреям, тому звертатися слід до місцевих єпархіальних управлінь в тій області, де звершувалося Таїнство шлюбу, щоб архієрей зняв попереднє благословення і дав дозвіл на вступ до нового шлюбу, але для цього необхідно свідоцтво про розлучення і відсутність канонічних заборон для нового шлюбу.

Шановні читачі, дякую вам за запитання!

14 февраля или 8 июля:

ТРИ ВОПРОСА К ХРИСТИАНИНУ

Светский или церковный праздник?

Часто «День святого Валентина» отождествляют с христианским началом. Но, если разобраться, даже католическая церковь никаких особых праздничных богослужений 14 февраля официально не проводит, считая его празднование народной, а не церковной традицией.

В то же время, в народно-православном календаре 8 июля (25 июня по старому стилю) почитают православных покровителей семьи и брака, чей супружеский союз считается образцом христианского: преподобномученицу Февронию девицу; благоверного князя Петра, в иночестве Давида, и княгиню Февронию, в иночестве Евфросинию, Муромских.

«День всех влюбленных», вошедший в жизнь мирян – наших соотечественников – всего пару десятков лет назад, ныне пользуется завидной популярностью, особенно у молодежи. Что лежит в основе такого успеха? Неужто нам ближе, добрая по своей сути легенда о тайном венчании влюблённых пар Валентином во времена жестокого римского императора Клавдия II? И почему почти забыт православный праздник – День Петра и Февронии?

Петр и Феврония сохранили свою любовь, достойно преодолевая испытания, которые несла им жизнь – вот главное доказательство чувств...

По церковному преданию, Петр сам был из княжеского рода, а Феврония – простой крестьянкой, дочь пчеловода, которая исцелила его от проказы. Этот брак для общества XIII века был делом невиданным. После смерти брата Петра – князя Павла, – когда на престол муром-

ский должен был вступить сам Петр, бояре известили своего князя о том, что сами они не против подчиняться ему, но вот их жены – боярыни – не хотят подчиняться бывшей крестьянке. Петр же, выслушав их мнение, сказал: «Скажите об этом Февронии, послушаем, что она скажет». Обрадованные бояре посетили Февронию и предложили сохранить ей жизнь, если она оставит своего мужа и покинет город. «Что же вы дадите мне взять с собой?» – спросила му-

драя Феврония. «Да что угодно отдадим! – клялись бояре. – Забирай. Все, что хочешь, любые богатства!» «Хорошо. Но я хочу забрать только одно – своего мужа!»

Бояре были ошеломлены. Но боясь нарушить свою клятву, с неохотой решили: пусть князь Петр сам сделает свой выбор. Каждый из них подумал, что Петр может уйти вместе с женой, и тогда при благоприятном стечении княжить сможет любой из них. Узнав о решении Февронии, Петр ска-

«Влюбленные» и соединенные Богом – одно и то же?

Несомненно, светлые и искренние чувства двух людей, даже едва зародившиеся, – это благо и дар Божий. Но уже само название праздника «День всех влюбленных», согласитесь, звучит весьма абстрактно. Его могут считать «своим» и те, кого одолевала страсть, и те, кто поддавался соблазну измены.

Весьма поучительная история относительно последнего повествуется в Житие Петра и Февронии Муромских.

Некий мужчина, плывший со своей семьей вместе с Февронией, засмотрелся на княгиню. Святая жена сразу разгадала его помысел: «Почерпни воду с одной и другой стороны лодки, – попросила княгиня. – Одинакова вода или одна слаще другой?» – «Одинакова», – отвечал тот. – «Так и естество женское одинаково, – молвила Феврония. – Почему же ты, позабыв свою жену, о чужой помышляешь?»

Обличенный смутился и покался в душе.

Как видим, у праздника 8 июля куда более глубокая, понятная и поистине христианская суть.

зал слова Спасителя: «Что Бог сочетал, того человек не разлучает» и стал собираться в дорогу вместе с любимой женой.

Уже вскоре сама жизнь все расставила на свои места. Бояре так и не сумели поделить власть и после кровопролитной бойни были вынуждены просить Петра и Февронию вернуться и княжить в Муроме.

В преклонном возрасте Петр и Феврония приняли монашество и молили Бога даровать

им смерть в один день и в один час, а также завещали положить их тела в один гроб, заранее приготовив соответствующую гробницу. Так и случилось 8 июля (по новому стилю) 1228 года.

Через триста с лишним лет Иоанн Грозный, во время похода на Казань, отслужил в Муроме молебен Петру и Февронии, а после победы по его велению над мощами Петра и Февронии воздвигли каменный собор.

Атрибуты и суть: что важнее?

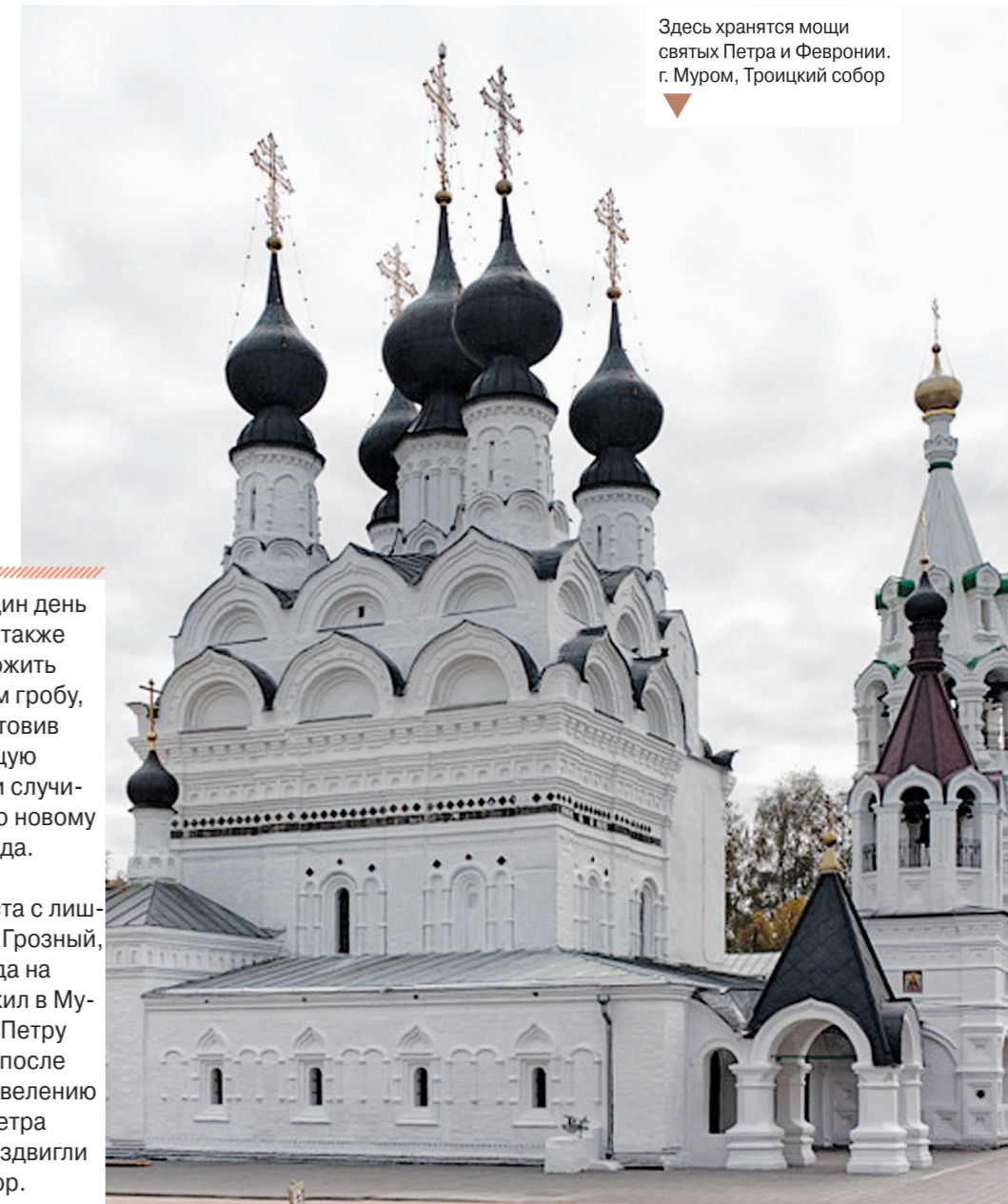
Цветы, конфеты, игрушки, воздушные шары и открытки в форме сердечка со стихами, бескорыстно подаренные близким человеком – дело отнюдь не плохое. Плохо, когда к этим атрибутам все сводится, когда под маркетинговыми «фишками» маскируется отсутствие истинных чувств, а дорогие подарки пытаются сделать заменой простого человеческого тепла. Петр и Феврония сохранили свою любовь, достойно преодолевая испытания, которые несла им жизнь – вот главное доказательство чувств...

Исследователи отождествляют Петра и Февронию с известным

по летописям муромским князем Давидом Юрьевичем и его супругой. Князь Давид правил в Муроме с 1205 по 1228 год и принял постриг с именем Петр. Святые канонизированы Русской православной церковью в 1547 году. Несмотря на то, что и никто из них не пережил мученических страданий, Петр и Феврония заслужили такое признание за свое отношение к любви и верности. По сей день те, кто ищет небесного покровительства своей любви, обращаются в молитвах к Петру и Февронии. Иконы с изображениями этих святых принято дарить новобрачным, как пример истинной и взаимной супружеской любви до последнего вздоха.

Владимир Николаев

Здесь хранятся мощи святых Петра и Февронии. г. Муром, Троицкий собор

▲ Раніше родина збиралась за столом – тепер біля блакитного екрану

ХТО В ДОМІ ГОСПОДАР?

Кілька років тому у Великобританії вийшла книга архієпископа Кентерберійського Роуена Вільямса «Втрачені образи». У ній, зокрема, йшлося про те, що один з архетипів, який на сьогодні втрачено, – це образ сім'ї. І це написала людина, яка у шлюбі виховує двох дітей, пропагує християнські цінності і має високий церковний сан. Чи правий автор у своєму твердженні? Може це стосується лише Європи з її всездозволеністю у стосунках між статями? Та чи не закралася, бува, ця проблема й у наше суспільство?

«O tempora, o mores!» – цьому ви слову оратора Цицерона майже дві тисячі років, а тенденції у суспільстві, які він засуджує, лишень набирають обертів. Молодь живе сьогоднішнім, за принципом «аби мені було добре, а після мене хоч потоп», швидко змінює роботу та житло, розриває стосунки з батьками і родичами, не створює тривалих союзів (перестав подобатися – оберу іншого/іншу). А в тих сім'ях, де народжуються діти, батьки не бажають дорослішати, прагнуть завжди залишатися молодими, десь на рівні 25 років, а через таку їх поведінку діти дорослішають набагато раніше. І багато в чому їм «допомагає» телебачення, часто-густо пропагуючи атипові моделі поведінки та стиль життя молоді

через рекламні ролики (тютюн, алкоголь, контрацептиви), скандальні ток-шоу та безкінечні сіткоми.

Що за цим стоїть і як ЗМІ влізають у наші голови, підважуючи найсвятіше – основи існування Інституту сім'ї? Давайте поміркуємо.

Отож про телебачення.

Не секрет, що ТБ як одним з найдієвіших і найдоступніших засобів масової комунікації продукує інформацію, яка має бути зрозумілою для якомога більших верств населення. Тому події роз'яснюються, інтерпретуються, за глядача роблять висновки і нав'язують порядок денний – про що знати, а про що ні.

Ще телебачення є виробництвом особливого продукту, споживання якого ніколи не зникне, – це спо-

живання видовищ. А що може бути видовищнішим, як не влізти під шкіру іншого, вивернути її овчинкою зі споду? Звідси така популярність ток-шоу типу «Говорить Україна», реаліті-шоу «Дім-2», «Хата на тата», «Міняю жінку», «Холостяк», «Кохана, ми вбиваємо дітей». А народ дивиться і роззявляє рота. І мало кому втямки, що ці програми розіграні за сценаріями. Це підміна життя. До того ж неякісна.

Що ми маємо в реальному житті? Родину, яка збирається вдома лише під вечір. Тато й мама втомлені після метушливого робочого дня, діти липнуть до них після денної розлуки – та емоції у батьків далеко не радісні. Як наслідок зводяться стіни непорозуміння, збайдужіння, душевної дисгармонії

у всіх членів родини. Кожен замикається на власній орбіті. Втручання інопланетного тіла – небажане. І ось вона, рятівна паличка – усі, мов метелики, злітаються до блакитного вогнику телеекрана (хоча раніше у великих українських родинах магнітом, який збирав усіх родичів до купи, був обідній стіл). І подекуди у кожного члена родини свій телетранслятор: у вітальні, спальні та навіть на кухні. У потоці інформації кожна пара вух вловлює своє: татові – новини та футбол, мамині – серіал чи ток-шоу, а дитина всоте переглядає цинічні й пласкі американські мультки, бо мультки свого дитинства батьки купити полінувалися. Це – родина біля телевізора.

А яка ж із того боку екрана?

Варіант 1.

У фільмах, що дивиться мама, – типова неповна родина. Вони були молоді, закохані та неодружені, але чоловік покинув її з дитиною на руках. Або ж вони розлучилися і самотня мати-одиначка переживає матеріальну скруту. Та наприкінці фільму завжди з'являється благородний та неодружений рятівник. Мама з фільму плаче від радості, мама біля екрану – з тути за щастям.

А «щастя» її тим часом переглядає свою телеісторію.

Варіант 2.

Татова телеісторія – це новини спорту, авто-шоу, бойовики, екшени і «стрілялки» на комп'ютері. А якщо раптом якогось тата зацікавлюють програми про ремонт, канал «Дискавери» чи «Мега» – вважай, що то реліктовий гоміноїд з Червоної книги природи. Психологи пояснюють такий вибір тим, що чоловік за своєю природою агресор, мисливець, заводивник і якщо в реальності йому ніде виплеснути свої древні емоції – він компенсує це переглядом програм, які підвищують рівень адреналіну. Стаючи співучасником побачених сцен, чоловік здійснює пасивний викид енергії, хоча міг би й цвяха забити, або з дитиною поганяти на велосипеді. Такими є і його кіногерої: урятувати світ від загибелі – на рахунок «три», а от розібратися у підліткових проблемах сина чи доньки – це вже не посильна задача.

Варіант 3.

Діти та підлітки сприймають телепродукцію по-різному. Малюка, батьки залишають наодинці з телевізором, аби не заважав займатися справами чи відпочивати. Тямущі медійники, знаючи цю особливість батьківського виховання, завбачливо створили низку каналів, які цілодобово крутять мультфільми. Не маючи наглядного прикладу батьківських взаємин, малюк починає копіювати поведінку мультяшних героїв і говорити їхніми словами. Він переповідає матері історію вигаданих персонажів, а жінка не може збагнути звідки її дитина усе це вигадала. Мама випала із реального світосприйняття малюка, її місце починають займати уявні герої. І добре, якщо вона вчасно схаменеться і перегляне улюблений мультки дитини, аби згодом пояснити на прикладі взаємин мультгероїв «що таке хорошо, що таке плохо». У США, наприклад, є спеціальна програма грамотної поведінки зі ЗМІ для школярів і дошкільників. На заняттях психологи навчають дітей критично ставитися до телебачення, розрізняти фантазію та реальність на екрані. Як свідчить досвід, такі програми досить ефективні.

А от у нас такий приклад. 4-річний хлопчик якось залишився з татом удома і цілий день дивився бойовики і грав у реалістичні «стрілялки», де мішенями виступали фігурки людей. Як наслідок мама помітила підвищений рівень агресії: малюк почав кусатися і вимагати, аби йому купили пістолета. Перебороти у синові потяг до зброї жінка і досі не може. Тато не поділяє її побоювань, вважаючи захоплення сина нормальним, «мужик же росте». Хоча до того хлопчиків подобалися балльні танці. Тепер він ходить на айкідо.

З підлітками складніше. За телевізором чи комп'ютером вони відгороджуються від реальності. Блюкають у телепросторі чи павутинні Інтернету безсистемно. Виснуть на форумах, переглядають дивне відео, «лайкають» фото і цими «діями» заповнюють безцінні години життя. Так діють звичайні підлітки, якщо ж це неформал... Складається враження, що телебачення навмисне вишукє для ток-шоу дітей з девіантною поведінкою та батьків із натяком на батьківство (програми «Говорить

Життя у медіапросторі

Україна», «Кохана, ми вбиваємо дітей»). Каналам потрібні рейтинги і такі герої їм їм цедають. А потім у нормальних родинах батьки голови ламають, що сталося з їхніми нащадками.

То як бути? Позбавляти дітей телевізора також не можна. Та можна разом обирати, що дивитися. Узяти телепрограму і підкреслити ті програми чи фільми, які можуть сприятливо вплинути на формування дитячого світогляду і в тому числі на правильне уявлення про стосунки батьків і дітей. Не слід забувати і про друковані видання. Купувати пізнавальні та розвиваючі книги та журнали і разом читати чи обговорювати. Педагоги скаржаться, що сучасні діти мало читають. На жаль, це так, як і те, що в Україні падає культура читання. Якщо в родині не читають, то до читання не примусиш і дитину.

Та буває і навпаки. В одній знайомій родині мама дивиться турецький серіал «Величье століття. Роксолана». А син-восьмикласник забажав, щоб на літні канікули йому купили роман П.Загребельного «Роксолана». Хлопець захотів заглибитися у вир епохи Османської імперії і порівняти екранну версію з книжною. Півкниги він вже прочитав. А ви читали?

Тож портрет української родини, який нині створюють медійники, ми ризикуємо в майбутньому отримати і в суспільстві. Телебачення – це криве дзеркало, яке показує гіпертрофованими не найкращі людські якості. Поданою інформацією та художніми образами воно впливає на формування громадської думки. А люди не безгрішні, вони схильні помилятися, і хибна точка зору пускає глибоке коріння.

«Не ми такі, життя таке», – часто чуємо виправдання. Однак життя таке, яким ми створюємо його самі. І не треба брати екранну версію за взірєць. Згадайте когось із великих або близьких вам людей. Вони жили у дотелевізійну епоху і життя своє ні з кого не списували. Хоча ні, є один взірєць – Святе Письмо. 1025 років тому з хрещенням Русі ми отримали його у спадок. Наші предки не відступали від його заповідей, тому ми живемо сьогодні. Тож краще обрати за взірєць Святе сімейство, аніж слідкувати за гіпертрофованим життям уявних телевізійних персонажів.

Наталія Штильова

Клуб Православной Дискуссии (КПД) – ДИАЛОГ С ВЫЗОВАМИ СОВРЕМЕННОГО ХРИСТИАНСТВА

Создан дискуссионный клуб для обсуждения актуальных вопросов православия

В столичном храме Рождества Пресвятой Богородицы, что на Печерске, состоялось первое заседание дискуссионного Клуба с участием признанных мыслителей славянского мира. Диалог оказался чрезвычайно продуктивным. Единогласно было принято решение делать такие встречи постоянными и основать при храме Клуб Православной Дискуссии (КПД).

Сама идея создания дискуссионного клуба возникла по причине отсутствия такой площадки при существующей потребности сформулировать и обсудить вопросы, стоящие перед современным христианином и современным христианством. Инициатором встречи в клубном помещении Храма стал настоятель храма – протоиерей Олег Мельничук, – обеспечив приветливый прием «под Куполом».

▲ ВЛАДИМИР НИКИТИН: «Наши дни характеризует уже не конфликт веры и разума, как раньше, а конфликт веры и развлечения»

Гостями дебютного заседания будущего клуба стали такие общепризнанные общественные авторитеты как методолог и доктор культурологии Владимир Никитин, директор Института эффективного развития Олег Бахтияров, кандидат экономических наук, доцент Илья Назаров, философ Сергей Дацок.

После короткой молитвы, произнесенной о. Олегом, завязался разговор, в котором каждый озвучил свое видение восприятия христианства в современном мире.

Сначала – по принципу старшинства – взял слово Владимир Никитин. Он обозначил три проблемы: во-первых, проблему судьбы религии и книги в нынешнюю эпоху увядания текстов и перехода к экранной культуре; во-вторых, наши дни характеризует уже не конфликт веры и разума, как раньше, а конфликт веры и развлечения – то есть у христианской веры появился новый «оппонент», новый вызов. И, наконец, Никитин высказал мысль, что в наше время путь Христа больше не образец для человека, как это было, например, в Средние века.

Отец Олег в свою очередь в короткой реплике напомнил, как был «воцерковлен вызов книгопечатания».

Продолжил список вызовов Олег Бахтияров, говоря о трансформации сознания и, соответственно, тела, о разрушении культурных нормативов и неопределенности в идентификации современного человека. По его мнению, в подобных обстоятельствах ответом католической церкви стало бы создание Ордена иезуитов.

В протестантизме, отметил о. Олег, отношения с потребитель-

ским миром наименее конфликтные, и диалог с современностью идет довольно свободно. В православии, которое долго концентрировалась на работе с душой, назрела необходимость ответить на вызовы времени. Ведь Православие, о чем указывала Ольга Михайлова, – это еще и цивилизация, в лоне которой мы все находимся.

В свою очередь, Сергей Дацок отметил, что указанные вызовы можно понимать как вызовы Церкви, как вызовы христианству, как вызовы Православной цивилизации – причем все их нужно различать. Позиция Православия, как он ее видит, – реактивная, защищающаяся – и в этом ее слабость. А также – и в очевидной потере энергетике, связанной с потерей смысла (и это при свойственной христианству интеллектуальности!). Но Никитин выразил скепсис относительно т.н. «Второго крещения Руси» после краха большевизма и призвал согласиться с Дацоком.

Выход Сергей Дацок видит в возрождении традиций старчества (и, возможно, юродства), которые в состоянии противостоять соблазнам потребительского мира и бюрократизации Церкви. Веру в силу слова старцев попытался передать другим о. Олег, приведя для примера старцев со святой горы Афон. Тому, кто не имеет такого опыта, остается судить о Православии «по часам, машинам и квартирам, это обманчиво и не перспективно», – отметил он.

О возможности Православия реализовывать свою миссию средствами культуры говорила Виктория Петиченко, апеллируя к дневникам Александра Шмемана.

В этой связи Илья Назаров напомнил, что авангардом культуры давно стала философия, причем, цитируя В.А.Демьянова, он отметил, что «философия проморгала событие Христа». Она в лице Фомы Аквинского перехватила инициативу, секуляризовав в культуру в парадигме автономии естествен-

ного разума по стопам Аристотеля. В культуре Бог потерян, но по мнению Назарова важно двигаться в направлении, противоположном этому бесперспективному тренду – вопреки ему. Задача интеллигенции в том и состоит, чтобы проповедовать на языке современности, связав культуру и смыслы, которые сегодня загнаны в гетто.

Свое видение Церкви, как преимущественно субъекта интерпретации, Игорь Гаркавенко завершил пожеланием увидеть в Церкви субъект действия. Переход может быть осуществлен через само бытие: так, совсем недавно Гаркавенко открылась связь, казалось бы, таких далеких вещей как 5-й Псалом и Закон всемирного тяготения.

НАШЕ ВРЕМЯ ОТЛИЧАЕТ ПОТРЕБИТЕЛЬСТВО, А ПОТРЕБИТЕЛЬСКАЯ ЦИВИЛИЗАЦИЯ УТВЕРЖДАЕТ ЦЕННОСТЬ ЖИЗНИ, А НЕ ДУХА

С Библией ему подробно пришлось ознакомиться в тюрьме, где он отбывал срок по политической статье. Переживания на Пасхальной литургии смерти и Воскресения Бога произвело на Гаркавенко такое влияние, что теперь он считает просто необходимым «прогнать всех скопом через священное действо!» Он предложил представление о своеобразном «метафизическом авансе», который человек получает в Церкви. И хотя Сергей Дацок видит возможность прорыва в транс-

ценденцию только старчества, оказалось, что многие из присутствующих думают иначе.

Спич Гаркавенко тронул всех, однако стал поводом для Владимира Никитина напомнить о том, что не следует пугать чудо и психологический эффект.

С другой стороны, Илья Назаров посоветовал не упускать из виду недобрую «третью волю». Чтобы человека отвлечь от двери, ведущей к Богу, эта «третья свобода» рисует дополнительно 999 дверей, и таким образом, по мнению Ильи Владиславовича, дирижирует культурой на современном этапе.

Путь может указать духовник, который отстраняется от своей воли, чтобы транслировать волю

Бога, заметил отец Олег. При этом он согласился с ремаркой Назарова, что с духовником бывает неудобно. С другой стороны, история знает немало случаев, когда духовник влиятельного лица становился «серым кардиналом» при нем, и этот соблазн имел порой исторические последствия, о чем вспомнил Никитин.

Отвечая на вопрос о том, что такое человек, христианство традиционно выполняло миссию, которую взяла позже на себя антропология и не справилась. Татьяна

▲ Дискуссия оправдала все ожидания. И искренностью, и конструктивностью

на Ковалева отметила, какую роль в Православии могли бы сыграть (хотя пока и не играют) образованные люди. Действительно, лакуны интеллектуального дискурса в православной традиции и стали базой для инициаторов собраний. Впрочем, эта мысль не нашла поддержки – ведь задача сообщества – задавать вопросы, а не давать (или подыскивать) готовые ответы.

В такой организованности могли бы быть, по словам Никитина, три основные задачи – взаимное продвижение по смыслам, исследовательская деятельность и обсуждения проектов для общества.

Бахтияров предложил учесть также возможность диалога с представителями других миров (ислама, буддизма). Но эта перспектива была отложена, как неактуальная, до тех времен, пока сообщество не окрепнет, не приобретет целостность и внутреннее понимание. А для достижения такого взаимопонимания, было решено встречаться с периодичностью раз в две недели и обсуждать заранее намеченные темы и, по возможности, приглашать компетентных докладчиков. Модератор заседания протоиерей Олег Мельничук предложил назвать сообщество КПД, т.е. Клуб Православной дискуссии, с чем все присутствующие единогласно согласились.

На ближайшей встрече было принято решение обсудить «Христианство в современном мире».

Ольга Михайлова

Однією з найголовніших пам'яток кожного села є церква. Кожна така споруда, як правило, має свою історію. Безперечно, що вона тісно пов'язана з історією того населеного пункту, де розташована: адже раніше саме храм був тим центром сільського життя, довкола якого оберталися всі найголовніші події. Кожна людина не раз була в церкві: там її хрестили, вінчали, звідси ж проводжали до іншого світу, коли її земний шлях добігав кінця...

Ось вже сто років височіє над козацьким селом Селищем величний храм святого великомученика Георгія Побідоносця. Завжди в недільні та святкові дні заклічно звуть до Бога його дзвони. Шестикупольна дерев'яна церква насправді є окрасою села. Споруда зроблена з дуба, який випиляли селяни в місцевому лісі.

Але так було не завжди. Доля храму багата на трагічні та непрості в своїй історії сторінки.

Громадський проект

На початку XVII століття, одночасно із заснуванням села, козаки спорудили дерев'яну однокупольну церкву. Знаходилася вона біля першої зупинки в с.Селище, праворуч дороги. Біля церкви був цвинтар, а садиба священників (козаків Трипольських) – на місці нинішнього клубу. Оскільки деревина почала псуватися, то на початку XX століття виникла потреба у зведенні нового храму.

Далекого 1913 року, коли освячувався новозбудований храм, ніхто не знав, якою буде його доля. Тоді ж рішення про зведення нового храму було загальним рішенням козацької громади села. Для побудови храму кожен селянин робив посильний грошовий внесок. Лише один з громади відмо-

вився, сказавши, що йому церква ні до чого. І тоді громада присудила продати з його господарства свиню, щоб виручені кошти внести на спорудження нового храму.

Храм – під зернохочище

Будувалася церква без державної допомоги протягом 10 років. Це була справжня народна толока – кожен йшов на будову за велінням власного сумління. Виконробом будівництва був козак Чичкань Антон Самійлович.

Першим священником нового храму був Володимир Трипольський.

При церкві в цей час активно діяла церковнопарафіальна школа, де працювала вчителькою дочка отця Володимира. У ній навчалося грамоті до 40 дітей.

Отець Володимир правив службу Богу до 1929 року. Потім наступив час великої смуги.

Не оминули репресії і церкви Селища... Церкву в селі безбожною владою насильно було «перепрофільовано» під зернохочище, а сам священник та його сім'я зазнали гоніння та репресій з боку атеїстичної влади.

Трипольське відродження

І тільки під час війни, вже при німцях, богослужіння відновили. В цей час і до 1965 року вів його отець Антоній Трипольський. Але цей період для Божого храму та його священнослужителя також не був простим, адже гоніння на релігію відновилися з новою силою, що призвело до катастрофічного стану сільської святині.

З 1965 року і до цього часу богослужіння в храмі веде отець Михайло (Макеев). Саме йому вдалося по суті відновити храм та привести його в такий стан, який сьогодні милує людське око. І хоча ця істина не потребує жодних доказів, яскравим свідченням відомості селищанської церкви та її настоятеля, не лише в Барішівському районі, а й в Україні та навіть світі, є те, що гостями в Свято-Георгіївському храмі є віруючі з інших міст і сіл України. Часто брати інтерв'ю у отця Михайла приїздять телекомпанії з Києва. А розказати мудрому сивочолуму настоятелю є про що – служіння Богові в минулі часи було нелегкою справою, сповненою тривог та боротьби з чиновниками за Церкву та Віру.

НЕВІДОМІ СВЯТИНИ

Небесний охоронець

Боже покликання настоятеля храму в умовах відвертої боротьби пануючої атеїстичної влади з церквою вимагало від людини великої віри і душевної мужності. І вже той факт, що сільський храм досяг такого знаменного ювілею, вимагає від нас глибокої поваги та шани до його будівників, мужніків та мудрих настоятелів, до всіх вірних, що зберегли вогник віри.

Незважаючи на всі лихоліття, Божий храм до цього часу продовжує милувати людське око. На цвинтарі біля нього спочиває вічним сном його перший священник Володимир Трипольський. І, певно, радіє його душа, бачачи з небес творіння рук своїх сучасників.

Тож будьмо гідні своїх предків, бо відома істина про те, що народ, який не знає або загубив знання свого минулого з його духовними скарбами, вмирає і зникає з лиця землі. Адже наразі саме ми відповідальні за передачу безперервної естафети пам'яті наступним поколінням. При цьому завжди варто пам'ятати народну мудрість: «Кому Церква не Мати, тому і Бог не Отець».

Юрій Коломієць

Свято-Георгіївський храм СТОРИЧНИЙ ЮВІЛЕЙ КОЗАЦЬКОГО ХРАМУ

2 червня 2013 року в с. Селище Барішівського району, що на Київщині, відзначали аж 4 ювілеї. В цьому році Свято-Георгіївському храму виповнилося 100 років, а його настоятелю митрофорному протоієрею Михайлу Макееву – 80 років, а також два ювілеї його пастирського служіння: 55 років перебування в священному сані і 50 років настоятельства у с. Селище.

З нагоди ювілеїв в Свято-Георгіївський храм прибув і звершив тут божественну літургію архієпископ Яготинський Серафим. Владиці Серафиму співслужили ювіляр – о. Михайл, – а також благочинний церков Барішівського благочиння прот. Любомир Біляк та інші священники з сусідніх парафій. Владика Серафим привіз частини св. мощей вел. муч. Пантелеймона, рівноап. Марії Магдалини і прп. Іова Почаївського – тож всі присутні мали змогу прикластися до святинь.

За сумління духовне служіння отця Михайла (праворуч) відзначено нагородою – правом носіння другого наперсного хреста